

Sygn. akt II KZ 41/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **K. D.**

skazanego za czyn z art. 158 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 października 2021 r.

zażalenia skazanego,

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 czerwca 2021 r., II AKa (...)

o odmowie przyjęcia kasacji

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono K.D. przyjęcia osobistej kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 26 stycznia 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P. z 20 listopada 2019 r., sygn. akt III K (...), którym został on skazany za czyn z art. 158 § 3 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności.

Na to zarządzenie zażalenie złożył skazany, który podważył podstawy swojego skazania oraz zakwestionował poprawność wydanej na podstawie art. 84 § 3 k.p.k. opinii o braku podstaw wniesienia kasacji złożonej przez wyznaczonego mu obrońcę z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie art. 526 § 2 k.p.k., jeśli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata, radę prawnego albo radcę Prokuratorii Generalnej RP. Przepis ten wprowadza zatem tzw. przymus adwokacko – radcowski, który oznacza, że kasacja nie pochodząca od jednego ze wskazanym w nim podmiotów musi zostać sporządzona i podpisana przez profesjonalnego przedstawiciela strony. Nie ma także wątpliwości co do tego, że przymus adwokacko – radcowski stanowi jeden z wymogów formalnych kasacji, bez którego nie może ona otrzymać dalszego biegu.

Z akt niniejszej sprawy wynika natomiast, że wyznaczony K. D. obrońca z urzędu w dniu 16 kwietnia 2021 r. złożył w trybie art. 84 § 3 k.p.k., opinię o braku podstaw do wniesienia kasacji w imieniu tego skazanego (k. 31). K. D. zarządzeniem z 19 kwietnia 2021 r. został poinformowany o prawie wniesienia kasacji - sporządzonej przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z wyboru – w terminie 30 dnia od doręczania tego pouczenia (k. 39). Ze zwrotnego poświadczenia odbioru wynika, że przedmiotową korespondencję wymieniony otrzymał 21 kwietnia 2021 r. (k. 40), a zatem termin do wniesienia kasacji mijał skazanemu 21 maja 2021 r. K. d. poza kierowaniem do Sądu pism, w których przede wszystkim domagał się wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia kasacji, braku powyższego kasacji w wyznaczonym terminie nie uzupełnił.

W tym stanie rzeczy trafnie zaskarżonym zarządzeniem odmówiono temu skazanemu przyjęcia jego osobistej kasacji jako obarczonej brakiem formalnym. Zgodnie bowiem z treścią art. 530 § 2 k.p.k. prezes sądu, a na mocy art. 93 § 2 k.p.k., również przewodniczący wydziału, przewodniczący składu orzekającego lub upoważniony sędzia, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia, jeśli zachodzą okoliczności, o których mowa m. in w art. 120 § 2 k.p.k. (w razie nieuzupełnienia braku w terminie pismo uznaje się za bezskuteczne).

Sąd Najwyższy nie dopatrywał się więc podstaw do uwzględnienia zażalenia. Odnosząc się zaś do argumentacji skazanego przypomnieć jedynie należy, że obrońca z urzędu w swej decyzji co do istnienia podstaw kasacji zachowuje autonomię, a jego stanowisko w tym zakresie jest dla sądu wiążące. Nie ma również przepisu, który zmuszałby wyznaczonego obrońcę z urzędu do wniesienia kasacji spełniając tym samym wolę skazanego, zwłaszcza gdy uprzednio wyznaczony obrońca w sposób poprawny wykonał swój obowiązek. Subiektywne przekonanie strony o istnieniu podstaw do wniesienia kasacji nie jest w tym zakresie wystarczające i nie może uzasadniać kolejnych żądań wyznaczenia obrońcy z urzędu, aż do skutecznego spełnienia jej oczekiwań.

Nie znajdując zatem podstaw do uwzględnienia zażalenia, orzeczono jak w postanowieniu.